

Forfatter: Wessel, Johan Herman

Titel: Veddemaalet

Citation: Wessel, Johan Herman: "Veddemaalet", i Wessel, Johan Herman: *J.H. Wessels Samlede Digte*, udg. af J. Levin , 1901, s. 136. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wesselhhl-shoot-workid78673/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: J.H. Wessels Samlede Digte

Til David ønskede: gid Jonathan
 Maae snart forarmet blive,
 At ei Exemplet ham Forargelse skal give,
 Og nedrig Vindelyst ham strække an!
 Han lod ham passe op, og inden Aar
 En Morgen han det glæde Budskab faaer:
 »I Gaar din Jonathan sin sidste Sælv forspilte.«
 Ved denne Tidende vor David smilte,
 Han strax sig klæder paa,
 Gaar hen til Jonathan, og ham tiltaler saa:
 »Du har mig voldt Fortred, du tøved a.t for længe,
 Før du forspilte dine Penge.
 Det glæder mig, min Ven!
 At du har ikke fleer igjen.«
 Han Jonathan knap kunde svare:
 »Hør grusom Spot du mig dog spare!
 Han David strax om Halsen faldt:
 »Jeg længtes efter dig, jeg har dig alt.
 Velsignet stulse vær, du blide Øieblik,
 Da om min Vens Ruin jeg Efterresning fik!
 Nu Eristelsen ÷g meer ei river hen,
 Kom med mig hjem, min Ven!
 Saa meget har vi dog igjen,
 At vi kan leve selv, og levne Edt til Næsten;
 Et leve just som før, men Venskab skal erstatte Resten.«
 Her David Jonathan sig saae at skammee.
 Et simpelt Tak hgn kunde knap udstamme.
 Da hans oprerte Bryst tilfod hans Læber Ord:
 »Hvor er du, raabte han, hvor er du, David, stor!
 »Saa stor er Jonathan, fald han, som han bør,
 Forglemmer al, og er min Ven, som før.«

 VEDDEMAALET.

Der var tre Færgemænd, som havde hver sin Mave,
 Der skæeg, som den var reent af Lave,
 Fordi de kunde ei, hvor gjerne de end vilde,
 Den give noget at bestille.
 Hvorfore sultede de Tre,
 Du gjerne ville vide. Det skal skee.

Det respektive Sund*) af Iis var proppet,
Og Overfart og Nøring stoppet.
De sørged' for den Dag i Dag,
Sorg for i Morgen var ei deres Sag.

(At leve saa er flere Venners Viis:
Men, Ven! betænk, dit Sund kan sættes til med Iis!
Da viid, at det er godt i Baghaand lidt at have,
Hvored man kan undgaae Kots af sin Mave.)
Den Regni havde vores Færgemand ei fulgt;
For silde, slappe og heel slet til Mode,
De stonde Dødelige stode,
Da Broder Peer brød ud: »Gid ingen dee af Sub!
Man i det mindste maac først alt probere.
Den Bondemand, som slagter Faar,
Og selv er et, han tørde os vel assistere.«
»Ja, sandt nok, han er dum,« saa svarede en anden,
»Men jeg haas ham os ingen Redning spaaer;
Thi han er midsk som Fanden,
Og sælger inæd uden for den bare Skilling.«
»Just for han gierrig er, han os traktere maac,
Det koster overalt ei meer end at forsøge paa;
Jeg vil først ind i Bodden gaae,
I andre tager denne Stilling:
Først Jens taer Post sat uden for,
Du Niels kom i hans Sted, saasart man gaaer.
I af min Tale selv kan høre,
Hvad I for Resten har a. gjøre.«

De gik, og neden for Jens lydiligen hørte,
At Peer alig Tale forre:
»Der har I hængende to skionne Skinker,
De ind i jeres Bod mig vinker,
Sigg, hvad begierer I for Stykket vel af dem?«
»Her,« svarte Bonden, »har I jere Fem?
Kan I ei Forskel see paa Svinelaar,
Og Laar af Faar?«
»Her,« svarte Peer, »min gode Mand,
I er, min Troe, fra jer Forstand.« —
»Nei, I er Gool fra jeres.«**) —
Her længe disputeres.
Til sidst Peer sagde: »Hvis jeg Sandhed ei har sagt,
Jeg giver jer min halve Sommertag:
Hvis jeg har Ret, mig Skinkerne tilhøre.«

*) Det respektive Sund, det pragtiende Sund, det Sund, de boede ved.

**) Nei, I er Gool fra jeres, sjjllandsk Bonds-Eed (af Gud).

«Top! men hvem denne skal her!»
 «Tag, for Exempel den, som først gæser her forbite —
 «Ja nok!» Jers aarskede strax, hvad her var at giøre,
 Og snart sig vise lod
 For Bonden, som paa Lem med heftig Længsel stod.
 «Hør, Landemand!» raabte han,
 «Jeg har Disput med denne gode Mand,
 Om dette Skinker er,
 Og ikke Lammefierdinger,
 Som han seer hænge der.
 Vi veddet har om store Peuge.» —
 «Min gode Bondemand! i vundet har,
 Den Sag er soltelik,
 Det Skinker er, det hænge.» —
 «Men jeg af modsat Mening var.» —
 «Saa har I tabt, min kiære Far!
 Jeg i sin Profession saae aldrig saadan, Sinks,
 Som Lammefierding ei kan skille fra en Skinke.» —

Den Bonde heft forbaust der staar.
 Med Bæ og Gaaed Tilladelse han faar:
 At appellere til den førstes Dom,
 Som herpaa foran Boden kom.
 Niels frem for Boden gæser,
 Indkaldes, sporges, svarer,
 Det Skinker er.
 Den Bonde rasende gav Peder Klødet hen,
 Da træde gik,
 Og fuld Fortegning fik,
 Til Lis blev Vard igjen.

MOSTERS PØLSER.

Hvis den er sand, jeg sandt fortæller;
 (Jeg mener den Historie,
 Som du vil staa saae see)
 En Engelsk Krenike os mælder
 En snedig Færgemand, og druknet Hund og Legt,
 Om Raasen over Themis, og Pølses, som ei stukt
 Man skuffer sig til en Present.
 Hør nu engang!
 En Færgemand traf til at have